

The book cover features a dark background. In the top left, there is a large, textured, light blue circular shape. In the center, a smaller, glowing yellow and white sphere is depicted. To the right, a vertical strip shows a bright blue sky with soft, white, layered clouds. At the bottom, a white line drawing shows a hand holding a small, dark, rounded object. The author's name and the title are written in white text on the dark background.

Ελένη Σεμεριζίδου

Άλυσμόνητο

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

(Frinta)

Αλησμόνητο

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Αντί για Πρόλογο</i>	<i>σελ. 5</i>
<i>Αλησμόνητο</i>	<i>σελ. 7</i>
<i>Πώς να ξεχάσω!</i>	<i>σελ. 8</i>
<i>Καγκελόφραχτη γενιά της αγοράς</i>	<i>σελ. 9</i>
<i>Ταμπού</i>	<i>σελ. 10</i>
<i>Σαν έρχεσαι και φεύγεις ...</i>	<i>σελ. 11</i>
<i>Στρατηλάτισσα</i>	<i>σελ. 12</i>
<i>Ας ήταν πάλι ο καιρός ...</i>	<i>σελ. 13</i>
<i>Η ατμόσφαιρα</i>	<i>σελ. 14</i>
<i>Το μέτρο</i>	<i>σελ. 15</i>
<i>Σειρήνες</i>	<i>σελ. 16</i>
<i>Τραγούδι του ονείρου ...</i>	<i>σελ. 17</i>
<i>Κάποτε μου 'λεγες ...</i>	<i>σελ. 18</i>
<i>Αν άντεχα ...</i>	<i>σελ. 19</i>
<i>Ας ήξερα γιατί ...</i>	<i>σελ. 20</i>
<i>Αν ...</i>	<i>σελ. 21</i>
<i>Φώτα πορείας</i>	<i>σελ. 22</i>
<i>Φτερά απροσδόκητης χαράς</i>	<i>σελ. 23</i>
<i>Αλίμονο</i>	<i>σελ. 24</i>
<i>Ξένοι</i>	<i>σελ. 25</i>
<i>Αστός</i>	<i>σελ. 26</i>

<i>Στο φάρο</i>	<i>σελ. 27</i>
<i>Νύχτες των γυρισμών</i>	<i>σελ. 28</i>
<i>Το Καλό</i>	<i>σελ. 29</i>
<i>Τραγούδι της σιωπής</i>	<i>σελ. 30</i>
<i>Χαθήκαμε, καθένας μόνος ...</i>	<i>σελ. 31</i>
<i>Σε προσπερνούσα</i>	<i>σελ. 33</i>
<i>Πάλεψες, πάλεψα</i>	<i>σελ. 35</i>
<i>Η αγάπη σκοντάφτει</i>	<i>σελ. 36</i>
<i>Πέσμον κάτι των θνητών ...</i>	<i>σελ. 37</i>

Ελένη,

Κάποια όνειρα και στοχασμοί μεγάλοι

*Ωθούν το χέρι στη γραφή
Και με μια γεύση από κρασί
Μεθούνε όλοι οι άλλοι.*

*Σε σκέφτηκα να τραγουδάς
Να σεργιανάς στις σκέψεις
Μ' ένα μπουκέτο της χαράς
Αλλά και χτύπους της καρδιάς
Να αβροκεντάς τις λέξεις.*

*Έχει το ποίημα σου καρδιά
Γεύση αλλοπαρμένη
Και τα στιχάκια σου δονούν
Όσες καρδιές σιγολαλούν.
Με ένα σύννεφο με μιας
Στο μέλλον τούς πηγαίνει.*

*Ελένη ακριβοδίκαιη
Από πηλό πλασμένη ...*

Σπάθης Άγγελος

Αντί για Πρόλογο

Η νέα ποιητική συλλογή της **Ελένης Σεμερτζίδου** με τίτλο "*Αλησμόνητο*", πηγάζει μέσα από ένα άκρατο ρεαλιστικό και συνάμα ονειρικό διπολικό σύμπαν που διατρέχει και ορίζει όλη σχεδόν την ποιητική της προσπάθεια.

Το πραγματικό και το επιθυμητό, το ονειρικό και το ρεαλιστικό, το ποθητό και το ανεκπλήρωτο, το ευλαβικό και το βλάσφημο είναι ελάχιστα μόνο από τα δίπολα, ανάμεσα στα οποία μετέωρη και εκστασιασμένη, χορεύει στο κενό, χωρίς να μπορεί να αγγίξει πραγματικά, ούτε τον ένα αλλά ούτε και τον άλλο πόλο.

Αυτή η αιώρησή της, ορίζει και συνάμα καθορίζει τη μοναδικότητά της. Η **Ελένη Σεμερτζίδου** ένας γλυκός, τρυφερός καθημερινός άνθρωπος, κρύβει μέσα της ένα τοπίο από εικόνες μοναξιάς, μνήμης, λύπης, έντασης και επανάστασης.

Αλησμόνητο το κρίμα σ' ένα χάδι.....

Η μοναχική πορεία του καθενός μας, η μνήμη της δια βίου αναζήτησης μιας εξ αρχής καταδικασμένης και μάταιης επαφής, το κρίμα, το χαμένο και συνάμα λησμονημένο χάδι. Η προσπάθεια, η αγωνία και η απογοήτευση. Ο μόχθος της αναζήτησης της λέξης που θα ξεκλειδώσει το σύμπαν του άλλου. Η εικόνα του πληγωμένου παιδιού που δεν μεγάλωσε ποτέ, που δεν άφησαν να δει τον κόσμο μέσα από τα όνειρά του.

Καγκελόφραχτα κι ατίθασα παιδιά Που σκοντάφτετε σε λάκκους από λάσπη

Άραγε πώς ορίζεται η ζωή και το βίωμά της στον ψυχισμό της ποιητικής συλλογής της **Ελένης Σεμερτζίδου**; Η ίδια πλέον είναι σίγουρη. Η πλάνη είναι η μόνη και μοναδική γενεσιουργός αιτία της ζωής, ορίζοντας έτσι συνάμα και την γενεσιουργό αιτία της αλήθειας που είναι ο θάνατος.

Χωρίς την πλάνη, τι αξίζει μια ζωή; ...

Η μοναχική πορεία, υποχρεωτική για κάθε ποιητή και συνάμα λυτρωτική μέσα στη σκληρότητά της, η αγωνιώδης συνάφεια με το άλλο, τον άλλο, την άλλη, ο έρωτας. Ό,τι κερδίζει, το χάνει από τον πόθο. Ό,τι ποθεί, το κερδίζει από την απουσία.

Ποθούσα κι έχανα μαζί, ό,τι αγαπούσα από σένα ...

Το αδιέξοδο, η απόγνωση, ο πόνος, η πορεία, ο μπούσουλας και το μέτρο. Η πραγματικότητα και η λατρεία της. Ο στοχασμός και η βίωση της καθημερινότητας. Η σωτηρία μέσα από τον φάρο που οδηγεί στην επιβίωση.

Απ' όλα τα αδιέξοδα, αυτά που σε πονάνε, το πλοίο φάρο αναζητεί, στο μέτρο σ' οδηγάνε.

Ταυτόχρονα όμως, μέσα από την "με σώας τας φρένας" πορεία του σώματος στο κοινωνικό γίγνεσθαι, του συναλλάσεσθαι και επιζείν, η φλέβα της ψυχής εξεγείρεται. Διώχνει στη σφαίρα του νοητού το πρέπον, και το μέτρο, το ανατρέπει, το θρυμματίζει, πλησιάζει το άγνωστο και το ερωτεύεται ...

***Τώρα, συ, άπειρα, μιλάς, την νιότη αγναντεύεις
Το μέτρο, απ' όλα, δεν γρικός, και στ' άγνωστο χορεύεις***

... τυλίγει τα χέρια στο λαιμό του, μιλάει στην ψυχή του, χαϊδεύει το σώμα του και λυτρώνεται. Και τότε η αγάπη, ο έρωτας και ο πόθος γίνονται πραγματικότητα. Το δάκρυ της χαράς και της λύπης, ακολουθώντας την αρχέγονη σύμπτυξη, μεταλλάσσονται σε ένα νέο υλικό που λέγεται "ζωή χωρίς όρια". ***Αγάπη χωρίς όρια ...***

***Κάποτε μου 'λεγες πως η αγνή αγάπη
Δεν είναι άπιαστη, δεν μοιάζει μ' αυταπάτη
Δίνει και παίρνει και, ποτέ, δεν μετανιώνει
Είναι φορές που με το δάκρυ ζευγαρώνει.***

... οι λέξεις και η σημασία τους, το διττό πολλές φορές νόημά τους, οι αφορισμένες και κρυφές ερμηνείες τους, τα ψέματά τους, οι αλήθειες τους. Οι λέξεις, τα λόγια, οι προτάσεις, τα συναισθήματα ...

Στην ποίηση της **Ελένης Σεμερτζίδου**, όλα αυτά γίνονται συνειδητά και με απόλυτη τάξη. Ο τόπος: *το σώμα*. Ο τρόπος: *ο λόγος*. Η κατάληξη: *η ψυχή*. Το τέλος: *η μοναξιά*.

***Τον τόνο έσβησα σε λέξη παινεμένη
Κι η πρόταση έμεινε μισή και τελειωμένη***

***Εσύ κρατάς έναν σταυρό και μια σημαία
Εγώ φορώ την μοναξιά μου για παρέα.***

Η **Ελένη Σεμερτζίδου**, με τα ποιήματά της, ζει ανάμεσά μας και, ταυτόχρονα, βρίσκεται μέσα μας. Όσοι λαχταρούν τη ζωή, τη βλέπουν μπροστά τους, καθημερινά, μέσα από τις δονήσεις και τους ήχους των λέξεών της. Και ας μην είναι εκεί η ίδια. Αρκεί να είναι οι λέξεις της εκεί, πάνω στο χαρτί και μέσα στη καρδιά μας. Η ποίηση είναι αγάπη και η αγάπη ψευδαισθήση που λυτρώνει, για μας, που έχουμε ένα μόνιμο "αντίο" στα χείλη.

***Η αγάπη σκοντάφτει
Μένει μόνη και φτιάχνει
Ψευδαισθήσεις και άδικα πλάνα***

Κιντάπογλου Γιάννης

Αλησμόνητο

Κάθε πείσμα, κάθε δάκρυ, κάθε έγνοια
Κάθε που γέρνει ο ήλιος για το γέρμα
Σε παλάμη που την χάραξε η γενιά της
ζεις το όνειρο μιας άλλης αυταπάτης.

Το βραχιόλι που σου φόρεσαν οι νύχτες
Μια θηλιά που μέσ' σε τύλιξαν οι πίκρες
Κι οι φωνές που σαν ηχούν στο πέρασμά τους
παρηγόρια δεν θα βρεις στην αγκαλιά τους.

Σ' ένα βήμα. Σ' ένα σάλτο ... Αχ, τα άστρα!
Πόσο αγέρωχα φωτίζουνε τα κάστρα!
Και τα τείχη που ορθώνονται μπροστά σου
τα μαγεύει και αυτά η ομορφιά σου!

Προσπερνάς της αγοράς σου τη βαβούρα
Μηχανεύεσαι, σκυφτή, με μια μαγκούρα
Στα σεντόνια, πλουμιστά από στολίδια
ανασαίνεις του θανάτου την ασχήμια.

Φοβερίζεις το θεριό και τον αφέντη
Παίρνεις δύναμη και μπαίνεις μεσ' το γλέντι
Απειλείς πως σε κανέναν δεν ενδίδεις
Και πατρίδα αλησμόνητη θα μείνεις.

Αλησμόνητο το χόμα στη θωριά σου
Αλησμόνητο το κύμα στην ποδιά σου
Αλησμόνητο το φως και το σκοτάδι
Αλησμόνητο το κρίμα σ' ένα χάδι.

Πώς να ξεχάσω!

''Πώς να ξεχάσω!'' , μου 'χες πει
''Και απ' ό,τι δεν σε φτάνει
Οδονηρό θα 'ναι στη γη ...
Ουράνιο σημάδι'' ...

Σημάδι, τάχα, μιας οδού;
Για, θρήνου ανεμοχάδι;
Αστέρι νύχτας γιορτινής;
Για, πένθιμο φεγγάρι;

Το λάθος σου να μ' αγαπάς,
μου 'πες πως σε μαραίνει
''Πώς να ξεχάσω'' , εσύ ρωτάς,
που η αλήθεια σε πεθαίνει;

''Πώς να ξεχάσω'' , όσα και αν πεις,
στο ψέμα σου ριζώνεις!
Γιατί στ' αλήθεια αν αγαπάς,
την πίκρα δεν σιμώνεις!

Αυτό που δίνει στις βραδιές
γλυκόπικρη τη γεύση,
είναι ο σπόρος του *''εγώ''*
που σ' έχει κυριέψει!

Για να γλυτώσεις απ' αυτό
που θες να λησμονήσεις ...
Αγάπησέ το με ψυχή! ...
... Και τ' όνειρο θα ζήσεις!

Καγκελόφραχτη γενιά της αγοράς

Καγκελόφραχτη γενιά της αγοράς
Που γλιστράς απ' την απέναντι γωνία
Σε στροφή του στεναγμού αναζητάς
Να 'ρθει η ώρα για του δρόμου τη πορεία.

Καγκελόχρωμα τα νάματα του χθες
Ασημόφερτα τα δώρα της ανδρείας
Φεγγαρόλουστη η μέρα του χαμού
Ηλιόλουστη η νύχτα της μαγείας.

Καγκελόφραχτα κι ατίθασα παιδιά
Που σκοντάφτετε σε λάκκους από λάσπη
Σε μια λέξη που αποστρέφεται η ματιά
Δεν υπάρχει μια αλήθεια να τη λάμψει.

Καγκελόφραχτη γενιά της αγοράς
Απ' τα κάγκελα, τα χέρια μου σου δίνω
Και αν τα χέρια σου τα πάγωσε ο χιονιάς
Τα δικά μου τα ζεσταίνει ίσως ο ήλιος.

Ταμπού

Σαν μιαρό και ιερό, τοπίο στη ζωή σου

Μίας πρωτόγονης κραυγής, ορέγεται η ψυχή σου

Αμφίρροπο το θυμικό, μίσος κι αγάπη δένει

Αισθήσεις πιάνουν μια ενοχή, που σ' όνειρο απομένει.

Το αίμα είναι η αρχή ... Φόβος η εκδοχή του

Το πρόσωπο καλά κρατεί ... Κρυμμένη η πληγή του

Δεν άργησε να ρθεί η στιγμή, και το έγκλημα γεννιέται

Θαμμένο ζει στα σκοτεινά ... Τον ήλιο καταριέται.

Έτσι ... Φανέρωση αργή ... Θ' αργήσει ... Αλλά ...

Προφταίνει! Αρπάζει κάτι απ' τα μαλλιά! ... Μα ...

Νάτο ... Ξεμακραίνει! Δεν θα το μάθουμε ποτέ ...

Δεν θα το δει ο χρόνος ... Είναι γλυκό; ... Μήπως πικρό; ...

Ταμπού! ... Κι εσύ! Κι ο πόνος!

Σαν έρχεσαι και φεύγεις ...

Μέσα από δέντρα μιας λευκόχρυσης αυγής
Χλωμό ρυάκι ... και τα φύλλα τους ριγμένα καταγής
Κι εσύ ... Σαν έρχεσαι και φεύγεις ...
Πώς μπορείς; Κοίτα που πάει να νυχτώσει από νωρίς!

Υπερνικάει η μοναξιά το θυμικό
Σφίγγει, σαν μέγγενη, τον άπιαστ' ουρανό
Κι εσύ ... Σαν έρχεσαι και φεύγεις ...
Απορείς. Δες πώς βαδίζεις μέσ' σε αίνιγμα ζωής!

Ποδοπατάς, για ένα παρόν, το παρελθόν
Κι όταν αγγίζεις, είσαι πιο πολύ απών
Εκεί που έρχεσαι και φεύγεις ...
Σ' αγαπώ! Θέλω να παίξω στο θαμπό σου σκηνικό!

Στρατηλάτισσα

Μέσα στους δρόμους μιας ατέλειωτης αρχής
Χάνεσαι ... Βρίσκεσαι ... Και πάλι απ' εξαρχής
Απ' τις άμετρες στιγμές του λογισμού
Περνούν στρατιές που παραδέρνουνε αλλού.

Και συ, καβάλα σ' ένα άγριο φαρί
Πώς καταφέρνεις να τραντάξεις κάθε γη!
Περηγητής και μια επίδοξος φονιάς
Πόσες καρδιές θα σε χωρέσουνε μεμιάς!

Πάνω στα πόδια σου, θα σκύψω και θα δω
Όλη τη σκόνη απ' τον χάλκινο καιρό
Γονυπετής θα σου ζητήσω μια ευχή
Αυτή που έκανα σαν ήμουνα παιδί.

Αχ, στρατηλάτισσα! Ποιο να 'ναι το πρωί;
Που θα πλανέψω μια απέραντη σιωπή!
Κι απ' τις ερήμους, στις οάσεις των πηγών
Θεά να γίνω των μεγάλων και μικρών!

Το χέρι δώσε μου και πάρε με σιμά
Βάλε στο σώμα μου την άγρια χαρά
Κι όταν ο έρωτας αγγίζει την ψυχή
Αυτή θα σμίγει με αδάμαστο κορμί.

Σε ένα άτι από κείνα που πονάς
Αναχωρήτρα που την μοίρα, συ, κρατάς
Πάνω σε σέλα, δώσ' μου όνομα κι αρχή
Χωρίς την πλάνη, τι αξίζει μια ζωή; ...

Ας ήταν πάλι ο καιρός ...

Ας ήταν πάλι ο καιρός ... Αγνά είχε 'ρθεί το καλοκαίρι
Συνεσταλμένα ο ουρανός, γελούσε πλάνα με τ' αγέρι

Ας ήταν πάλι ο καιρός ... Σμίγαν τα μάτια ... Κι ένα αστέρι ...
Ήταν λαμπρό ... Πολύ λαμπρό ... Χλωμά καλούσε σ' άλλα μέρη

Ας ήταν πάλι ο καιρός ... Χέρια που γείωναν το σώμα
Κι όταν το παίρνανε οι Θεοί, αυτά το πόναγαν ακόμα

Ας ήταν πάλι ο καιρός ... Δεν στο 'χα πει ... Μα ... Μοιάζει ψέμα ...
Ποθούσα κι έχανα μαζί, ό,τι αγαπούσα από σένα ...

Η ατμόσφαιρα

Ίσως να το 'θελες πολύ, βαρβάτο να 'ταν κείνο
Μα θηλυκό σου είχε βγει, θηλυπρεπές και λίγο.

Αν ήταν, πάλι, αντρικό, η δύναμη θ' αρκούσε
Θα έμοιαζε, όμως, φτηνό και, μάλλον, θα ξεφτούσε.

Τα χέρια αν ήταν πιο μακριά, με δάχτυλα όλο χάρη
Θα νόμιζες η λησμονιά πως ήρθε να μας πάρει.

Φλέβες στα πόδια αν είχα δει, θα έλεγα στ' αλήθεια
Είναι από χρόνια και εποχές και νύχτες με ξενύχτια.

Ψιλόλιγνο κορμί και νους που κόβει σαν ξυράφι
Σου άρεσε η ομορφιά, μα η ζήλεια σ' είχε άχτι.

Ατμόσφαιρα Θεού και γης ζητούσες και ευχόσουν
Αλλά στο φως σαν μ' είχες δει, φοβόσουν το χαμό σου.

Βολές που ρίχνονται παντού και λόγια θολωμένα
Ποιο να 'ναι κείνο το Καλό που γύρεψα σε σένα;

Μητέρα εσύ της συμφοράς, ποιον γιο να μου χαρίσεις!
Μόλις που γύρισα στο φως, τον ήλιο είχες κρύψει!

Μπορεί η ατμόσφαιρα αυτή να ήταν η αιτία
Μπορεί ο δαίμονας και ζει σε κάθε ανταρσία.

Χαθήκαμε κι δυό μαζί και να 'σου, τώρα, μόνοι
Ό,τι ηχεί σαν μια ευχή, το όνειρο ματώνει.

Μη μου λυπάσαι! Στο 'χα πει! Δεν είν' η ιδέα κούφια!
Άμα την κοίταζες γλυκά, θ' ακούγαμε τραγούδια!

Το μέτρο

Απ' όλα τα καλύτερα, σαν είναι να αποτύχει,
παίρνει η ζωή τα ημίμετρα, στο μέτρο και τα ρίχνει
Κι αν είν' το μέτρο συνετό, κι αν είναι δομημένο
Αδόμητο το σκεπτικό, στο άπειρο δοσμένο.

Απ' όλα τα αδιέξοδα, αυτά που σε πονάνε,
το πλοίο φάρο αναζητεί, στο μέτρο σ' οδηγάνε.
Και σαν κουρνιάσει το πουλί, ζεστή γωνιά η φωλιά του,
σιγή και πόνος πάν μαζί με κρύο στα φτερά του.

Μαύρα τα σύννεφα, πολλά, και πάνω που φυσάει,
ψάχνει να φέρει ο ουρανός το μέτρο που του πάει
Κι όταν η θάλασσα γλυκά στον ήλιο θα κουρνιάσει
στην μπόρα και στον κεραυνό, το βιος της θα το χάσει.

Τώρα, συ, άπειρα, μιλάς, την νιότη αγναντεύεις
Το μέτρο, απ' όλα, δεν γρικός, και στ' άγνωστο χορεύεις
Βάφεις παράλογα το νου και μια καρδιά φευγάτη,
βάζεις για λόγο του θεού κι ενός θνητού το μάτι.

Σειρήνες

Αχελώου θυγατέρες και της Μούσας Μελπομένης
Συνοδοί της Περσεφόνης, η φωνή της Οικουμένης
Του Ορφέα το τραγούδι, πρόσβαλε την ομορφιά σας
Το ασκέρι του Οδυσσέα, γλύτωσε απ' την καρδιά σας.

Πάθος, γνώση, αλλά και γύμνια
Του θανάτου τα συντρίμια
Ξελογιάστρες, πια, θλιμμένες
Κόβουν του έρωτα τις μέρες.

Παραμύθια κι άλλοι μύθοι
Το κουκί και το ρεβίθι
Μέσ' τα άδικα σκοτάδια
ζουν η πλάνη και τα χάδια.

Ή γοργόνα ή και ψάρι
Ή πουλί ή και φεγγάρι
Μια εξιλέωση ζητούνε
Μα, στον Άδη περπατούνε.

Μόλπη, συ! Και Αγλαόπη!
Λευκωσία! Παρθενόπη!
Πεισηνόνη και Λιγεία!
Θελξιπέειας γοητεία!

Τώρα, άκαρπες, πλανιέστε
Σ' εποχή τραβολογιέστε
Μιά Σειρήνες των καιρών σας
Μιά Μητέρες των παιδιών σας.

Τραγούδι του ονείρου ...

Τραγούδι του ονείρου ...

Στις φυλλωσιές σαν μπαίνει τ' ανέμου η σβελτάδα
Δροσοσταλίδας ρίγος απ' την αυγή δοσμένη,
σου κλέβει τη φρεσκάδα.

Τραγούδι του ονείρου ...

Ο ήλιος λαμπυρίζει
Και συ, κι απόψε, νύχτα,
σαν αίνιγμα θα έρθεις,
με ό,τι σε θυμίζει.

Τραγούδι του ονείρου ...

Πού είναι το κεντρί σου;
Με τσίμπημα μοιραίο,
στο άλλο πεπρωμένο,
να σβήσω στο φιλί σου ...

Τραγούδι του ονείρου ...

Απ' όλα που σου μοιάζουν ...
Αισθαντικές οι νότες ...
Το άπιαστο αλαλάζουν ...

Κάποτε μου 'λεγες ...

Κάποτε μου 'λεγες πως η αγνή αγάπη
Δεν είναι άπιαστη, δεν μοιάζει μ' αυταπάτη
Δίνει και παίρνει και, ποτέ, δεν μετανιώνει
Είναι φορές που με το δάκρυ ζευγαρώνει.

Κάποτε μου 'λεγες πως τα φθηνά τα λόγια
Είναι παλάτια που σωριάζονται στα χρόνια
Χρυσάφι έχουν και πολύτιμους τους λίθους
Μα ασφυκτιούν μέσα στους μάταιους τους μύθους.

Κάποτε μου 'λεγες οι άνθρωποι τρομάζουν
Όταν μονάχοι τους τ' απόβραδο πλαγιάζουν
Θέλουν στα χέρια τους να σφίγγουν μια αλήθεια
Κι ένα κορμί τους παρασέρνει σε ξενύχτια.

Κάποτε μου 'λεγες να είμαι ονειροπόλα
Να σεργιανώ μέσα σε άχρονα περβόλια
Από πηγή, νερό να πίνω που αναβλύζει
Αγνάντι να 'χω από ψηλό το μετερίζι.

Κάποτε μου 'λεγες πως βγαίνοντας ο ήλιος
Ο κόσμος γίνεται ο πιο γλυκός μας φίλος
Και σαν τα σύννεφα μ' ομίχλη ανταμώνουν
Αρχή και τέλος, σε εμένα, θα ενδώσουν.

Κάποτε μου 'λεγες πολλά που νου φωτίζουν
Απόψε πήρα τα γραπτά που σε θυμίζουν
Τον τόνο έσβησα σε λέξη παινεμένη
Κι η πρόταση έμεινε μιση και τελειωμένη.

Αν άντεχα ...

Αν άντεχα, θα 'ταν αλλιώς
Θα υπήρχε μια αιτία
Να ζαναγίνει το παρόν
θλιμμένη οπτασία.

Αν άντεχα, θα 'χαν ζωή
το σπίτι, τα δρομάκια
Τα όνειρα θα είχαν βγει
για βόλτα στα σοκάκια.

Αν άντεχα, κάποια φωνή
κοντά θα με καλούσε
Στα μάτια της τα αδειανά
μια απάτη θα ανθούσε.

Αν άντεχα, η ξενοιασιά
σε ζωντανό λιμάνι
Θα έπιανε την απονιά
μια τσάρκα να την βγάλει.

Αν άντεχα, το ριζικό
που κλαίει, μια, γελάει
Θα έκανε το δειλινό
για σένα να ρωτάει.

Μα, αν άντεχα ... Εσέ ρωτώ
Σε βροχερούς χειμώνες
Θα είχε όνομα ο καημός
να ζει μεσ' τους αιώνες;

Ας ήξερα γιατί ...

Δεν δίνει η μέρα, η ακριβή, βροχή να σε δροσίσει;
Αγέρι κρύο, απ' το βουνό, πνοή να σου χαρίσει;
Τ' αστέρι πάνω, τ' αψηλό, ορίζοντα δεν δείχνει;
Κι η ξελογιάστρα η αστραπή το σκότος δεν το κρύβει;

Ας ήξερα γιατί να ζει, μια γη σαν μαραζώσει
Και μια αλήθεια να πονά, στον κόσμο, σαν στοιχειώσει
Ας ήξερα γιατί φωνή ο γέρος να υψώνει
Και ένας νέος, σιωπηλά, παρόν να θανατώνει.

Ας ήξερα γιατί ο λαός να χάνεται στο βιος του
Γιατί να είναι ο λυγμός, ο άσπονδος εχθρός του
Ας ήξερα γιατί, σφιχτά, σαν μου κρατάς το χέρι
Ματώνει, πλέρια, η καρδιά, και ψάχνει άλλα μέρη.

Ας ήξερα, πόσο κρυφά ηχούν τα μυστικά σου
Ποιο φυλαχτό να είν' αυτό που ζήταγε η γενιά σου
Ας ήξερα, ποια ατραπό να πάρω να με βγάλει
Σ' ένα λιβάδι που δεν ζει τ' όνειρο κι η πλάνη.

Αν ...

Αν είναι όλα να γυρνούν
ανάποδα και ίσια
Μην την εψάχνεις την αρχή
και σβήσε κάθε αλήθεια.

Αν σε νικάει το κακό
και το καλό χτυπιέται
Τι, σαν το βρεις το μυστικό;
Τι, κι άσ' το να πλανιέται!

Αν το απόβραδο νωρίς
θα 'ρθεί με την εσπέρα
Θα κάνει την καλοκαιριά
χειμώνα και αγέρα.

Αν σ' ένα λόγο να ηχεί
αντίλαλος και ήχος
Πολύ του κόσμου η κραυγή
και λιγοστός ο μύθος.

Αν του τρελού η λησμονιά
τον πόνο δεν γρικόει
Του συνετού η μαχαιριά
το στήθος σου πονάει.

Μα, αν έχει λόγους η ζωή
στα ''αν'' της να τραβιέται
Δίνω και εγώ ένα ''γιατί''
στο χάος ν' απαντιέται!

Φώτα πορείας

Φώτα πορείας αναμμένα σε τρομάζουν
Στην γκρίζα ασφαλτο, τον δρόμο σαν χαράζουν
Και συ, πιο μαύρη κι από θάλασσα τη νύχτα
Πνίγεσαι μέσα σε καπνούς και σε ξενύχτια.

Φανάρια κόκκινα, τα φρένα σου εξιτάρουν
Σαν τα πατάς, λες και τα όνειρα φρενάρουν
Και συ, πιο μόνη κι απ' της μοναξιάς το πάθος
Μεσ' την ομίχλη μιας ζωής, κλείνεις το λάθος.

Σκόνη απλώνει της μαγείας της τα δίχτυα
Να σε σκεπάσει, να μην νιώθεις την αλήθεια
Αυτή που σου 'λεγε, σαν ήσουν παιδάκι
Στοιχειά και δράκοι, θα σου κρύψουν την Ιθάκη.

Φώτα πορείας, σου στοιχειώσαν κάθε ευθεία
Στροφές σε 'βγαλαν σ' αδιέξοδη φοβία
Στο τζάμι έλαμψε της χαραυγής η μέρα
Φώτα πορείας, και συ δείχνεις πιο λαθραία.

Φτερά απροσδόκητης χαράς

Δεν μπαίνουν όλα σε μια σφαίρα στρογγυλή
Δεν περιστρέφονται μ' αγέρωχη ορμή
Δεν έχουν, πάντα, το γαλάζιο τ' ουρανού
Δεν ανασαίνουν τον αέρα ενός θεού.

Κι αν είναι επίπεδος κι ανέστιος ο γιαλός
Ποτάμι ατρόμητο, ο μαύρος βρυχηθμός
Μιας γαίας ένδοξης, βιοπάλη κι αντοχή
Κλείνει σε όρια κάθε άναρθρη κραυγή.

Φτερά απροσδόκητης χαράς πιάνουν κορφή
Γκρεμοτσακίζονται και, πάλι, απ' την αρχή
Αναπολούν, μπαίνουν σε πλοίο της γραμμής
Κι ένα νησί τους περιμένει ... Αν το βρεις.

Αλίμονο

Σε τούτους τους χλωμούς καιρούς
Αλίμονο στο χρώμα!
Που ντύνει φύση και ψυχή,
παράνοια και σώμα.

Σε τούτα τα λιγνά κλαδιά
Από δεντρί κομμένο
Αλίμονο στον φτερωτό
τον Έρωτα, τον ξένο!

Σε τούτες τις στενές οδούς
Που σπίτια μαραζώνουν
Αλίμονο στους ζωντανούς!
Τον θάνατο ανταμώνουν.

Και σ' όλα τα σκυφτά κορμιά
Που λόγο δεν στεριώσαν
Αλίμονο στα παιδικά!
Που τίμημα πληρώσαν.

Ξένοι

Σαν συναντιόμαστε στο φούρνο ... Στις πλατείες ...
Κάποτε, ανάσαιναν καημοί και ιστορίες ...

Εσύ κοιτάς να κόψεις δρόμο, να προφτάσεις
Εγώ καφέ πίνω και θέλω να με χάσεις.

Από νωρίς, ηχούν καμπάνες που δεν βλέπεις
Την προσευχή, που μου 'χουν μάθει, ανατρέπεις

Εγώ ριγώ στην επαιτεία της ζωής σου
Εσύ γελάς στην πονηριά της αντοχής σου.

Διαδηλωτές κραυγάζουν σήματα και λέξεις
Στο παρασύνθημα, ποιον ρόλο να διαλέξεις;

Εσύ κρατάς έναν σταυρό και μια σημαία
Εγώ φορώ την μοναξιά μου για παρέα.

Αντιλαλούν, από παντού, τα γεγονότα
Θυμοί και ζήλοι δίνουν, πάντοτε, μια νότα

Εγώ πονώ που με πονάει η προσβολή σου
Εσύ ζητάς να αρνηθώ την ενοχή σου.

Γυρίζουν όλα σε μια πόλη που 'χει ήλιο
Όταν θα δύσει, θα 'ρθει ώρα για έναν φίλο

Εσύ θα πεις την καληνύχτα του χαμένου
Εγώ σκιά θα γίνω στη ζωή ενός ξένου.

Ξένοι, όπως όλοι, που μιλούν τα ξενικά τους

Ξένοι, στο τέλος, πιο πολύ στα σωθικά τους

Ξένοι στο σπίτι, στο σχολείο και στο δρόμο

Ξένα μοχθούν ... Ξένα διαβάζουνε τον νόμο.

Αστός

Πατάει στο 'να το σκαρί και στην ανημποριά του
Έχει τα όπλα συντροφιά, πουργιά στην αγκαλιά του
Βλέπει ανάποδα το φως και το σκοτάδι πρίμα
Χάσκει το χρέος του βαρύ και το χρυσάφι φίνα.

Σμίγει τα φρύδια τα παχιά, σαν θέλει να κερδίσει
Καλεί τον πλούτο, τον φονιά, βωμό να του χαρίσει
Στην εκκλησιά, την Κυριακή, λαμπάδα ορθή υψώνει
Και στου παπά την προσταγή, τα μάτια χαμηλώνει.

Κομψό το ένδυμα, κορμί λεβέντικο να ντύσει
Σκαρπίνι μαύρο, φλογερό, τα όρια να γκρεμίσει
Στη γειτονιά της συμφοράς, χαμόγελα αντικρίζει
Και όταν 'ποιος είστε;' τον ρωτάς, σεμνά παραμερίζει.

Στο φάρο

''... Και κάλπαζε ραγδαία στην πολέμια χλαλοή ... ''

Τα μάτια στύλωσες στον όρμο τον γαλάζιο
Καρδιά απλώθηκε σε σώμα από πανί
Και στη χλωμή αμμουδιά τα κύματα τινάχτηκαν στο βράχο.

Κουρούνες σάλειψαν φτερούγες στραφτερές
Αφήσαν πίσω τους δυο θλιβερές κραξιές
Κοφτό το τρέξιμο μιας βάρκας με κουπιά
Καμπύλη έγγραψε και χάθηκε ξανά.

Σε παγερό και ανεμόδαρτο καιρό
Ρυτιδωμένη θάλασσα, τ' ασήμαντο κενό
Είπες να πέσεις σε παρόρμηση φριχτή
Σαν να ζεσταίνει ο ήλιος μάταια τη γη.

Τα χέρια δέθηκαν σ' αμήχανη τροχιά
Σύννεφα διάβαιναν, μα ... ένδειξη καμιά
... Κάποιος να έκανε μια γκάφα φοβερή; ...
Στο φάρο, αντέστρεψες τον τρόπο σε νησί.

Νύχτες των γυρισμών

Νύχτες των γυρισμών σ' αλλοτινές και αλλοπρόσαλλες οδούς
Σε λιγοστό και αναπόδραστο κενό να περπατώ
Να συναντώ, σε απροσπέλαστους καιρούς, το παρελθόν
Να καρτερώ πως οι σιωπές του, σ' έναν ήλιο, θα λυθούν.

Ανευδοίαστα και απρόσωπα τα ριζικά που ανακαλούν
Σε τροχιά που δεν θωρείς, σε φοβερίζουν, σ' απειλούν
Λίθος που 'πεσε, σ' ακόλαστη φωτιά, μια Κυριακή
Απ' την φλόγα της λαβώθηκε και μάτωσε η ψυχή.

Νύχτες των γυρισμών και συ, μονάχος, ψάχνεις μέσα τους να βρεις
Αυτά που τρόμαζες, κι ας ήξερες πως κάποτε θα δεις
Αλαφροϊσκιωτος και διάφανος της γης ο λυτρωμός
Νύχτες ατέλειωτες που αγάπησες και πέρασες, σαν άγρυπνος φρουρός.

Το Καλό

Ποιος όρισε τι είναι το *καλό*;
Ποιος είπε ότι το ξέρει;
Ποιος πήρε στο 'να χέρι έναν χρησμό
που τ' άλλο δεν τον φέρει;

Στην άσχημη του κόσμου χαλασιά
Οι ναύτες δεν κιοτεύουν;
Σε καπετάνιο που το κύμα τον χτυπά
Χαμόγελα δεν στέλνουν;

Σάμπως να μπόραγε η καρδιά
Δυό άλλες να γιατρεύσει;
Σάμπως να φτιάχτηκε το φως
σκοτάδια να σμιλεύσει;

Ποιος θέλει να πουλάει σιωπή
Και ήχο ν' αγοράζει;
Ποιος θέλει να κρατάει *καλό*
Ζητιάνος να φαντάζει;

Αφήστε κάτω το *καλό*
Και πιείτε το κρασί σας!
Φιλήστε ο ένας του αλλουνού
τα χείλη της ψυχής σας!

Τραγούδι πείτε γιορτινό
Κι ο πόνος ας το δέρνει!
Σαν βρεις τον *άλλο* σου αδελφό
Καλό δεν σ' αφεντεύει!

Τραγούδι της σιωπής

Και αν το πούπουλο θα πέσει στο ζυγό
Ορθοστατώντας ή και γέροντας, ποιος ξέρει;
Θα μπει στο σπίτι ένας άνεμος αγύς
ή ραθυμιά όλος ο ήλιος θε να φέρει;

Ω! Μην είναι, πια, τόσο λαμπρή η τελετή;
Κι οι καλεσμένοι δεν μπορούν να περιμένουν;
Μια υπηρέτρια θα έδινε χαρά
Το πρώτο πιάτο να τους φέρει που προσμένουν.

Μα ... Ήρθε η νύχτα και ξημέρωσε η αυγή
Πέσαν σοβάδες και το μάρμαρο θαμπώνει
Μια ανεμώνη, ξεχασμένη, ντροπαλή
Χειμώνα βρίσκει για γαλήνη και πεισμώνει.

Περνάει καιρός κι ήρθε το σύθαμπο βαρύ
Μίσος ανθρώπου ή της φύσης το ορίζει;
Πάει να πέσει σε αδάμαστο κενό
Και το τραγούδι της σιωπής το νανουρίζει.

Χαθήκαμε, καθένας μόνος ...

Χαθήκαμε, καθένας μόνος ...

Βουτιά στο χάος έδωσε

Ψηλός, ευθυτενής, και ήταν σαν να έλεγε

''Θεός δεν είν' κανείς''.

Αχός, σιγμός της θάλασσας

Τα κύματα πηδούσαν

Στα βράχια πάνω έσπαζαν

Βροχόπουλα απορούσαν.

Και το σακάκι κούμπωσε

Μανίκια γυρισμένα

Το χέρι του σαν βράχηκε

Τον τύλιξε μια τρέλα.

Ε, και λοιπόν;

Σαν πνίγονται οι άνθρωποι

στα βάθη της θαλάσσης

Της θύελλας η αγκαλιά

Νερό είναι και πάθη.

Ανάβει μπρος την πίπα του

Και νάτο! Πρίμα φτάνει!

Γελούτο τού εφάνηκε

Πεινώντας, να γελάει ...

''Όμως, εγώ σε θάλασσα πιο άγρια παλεύω'' ...

Μα, τι συνέβη ξαφνικά;

Παράξενα πώς χάθηκε

Σε λήθαργο πιο ξένο ...

Ορκίστηκε ν' αντισταθεί
Βαριά η τυραννία!
Μισοθαμμένη στη σιωπή
Μια πύρινη οπτασία

Φλόγες χανάκωσαν μεμιάς
Τον άγονο τον βράχο
Θαμπωτικός κι αγέρωχος
Φτερούγισε ο γλάρος.

Και το νησί πλατάγισε
Σαν έλασμα αφημένο
Τα κιάλια του το είδανε
Σκυφτό και ζαρωμένο.

Μια άβυσσος βαθύτερη
Η βάρκα παραδέρνει
Την πούντα καβατζάρανε
Και μοιάζουνε χαμένοι ...

Σε προσπερνούσα

Σε προσπερνούσα
Και δεν μιλούσα
Στο παρελθόν ήσουν σιωπή
Και στο παρόν μια ενοχή
Που λησμονούσα

Σε προσπερνούσα
Και σ' αγαπούσα
Στα λόγια, τα βεγγαλικά
Στης νύχτας, τ' άδεια μυστικά
Ακροβατούσα και δειλά
σε προσκυνούσα

Στην περασμένη μου ζωή
Πόσο με πλήγωσες εσύ
Σε καρτερούσα
Και δεν μπορούσα
Να κρύψω πόρτες φανερές
Που ανοιγοκλείουνε ψυχές
Στο παρά πέντε των στιγμών ...
Αδιαφορούσα

Αλαφιασμένη μου καρδιά
Δώσε παράσταση παλιά,
Βαρυπενθούσα
Πώς σ' αγαπούσα
Κι άσε στου χρόνου το σταυρό
Να καρφωθεί ένα ριζικό
Που μ' ό,τι έχει ιερό
Το πολεμούσα

Σ' αναζητούσα
Κι αγκομαχούσα
Να τρέξω μάταιες εποχές
Που από τις τέσσερις φορές,
Τις τρεις πονούσα

Αχ, πώς μισούσα
Να κάνω, πάντα, μια ευχή
Λες και θα ήταν αρκετή
Να σταματήσει τη ζωή
Που προσπερνούσα

Πάλεψες, πάλεψα

Μέσα μου σκόρπησες σε χίλιους ανέμους
Κάθε κομμάτι σου σε χρόνιους πολέμους
Αντίλαλο άφησες. Αχός του θανάτου
Τη μάχη σαν κέρδισες, λυγμός αθανάτου

Πάλεψες, πάλεψα

Τις σκιές πλάνεψα
Και ο παλμός που μεσ' τις φλέβες μας αντήχησε
στο σ' αγαπώ πήρε ζωή κι αυτός με νίκησε

Μέσα μου κύλησες σε χίλια ποτάμια
Κάθε αντίκρισμα, πανούργα πλοκάμια
Αντίλαλο άφησες. Αχός του πολέμου
Μια μέρα, ας έφτανα στη γη του ανέμου

Πάλεψες, πάλεψα

Με γητειές, σάλεψα
Κι όταν, η δύση, στον ορίζοντα, λαμπάδιασε
Στο λυτρωμό, πήρε ψυχή και με αντάμωσε.

Η αγάπη σκοντάφτει

Τ' αστέρια που τα είδαμε τη νύχτα μας
Εκείνη η νυχτιά, πώς με πλακώνει
Ας έρχονταν, ας χάνονταν, μα ας έμενε
Μια νύχτα έτσι απλά δεν μετανιώνει

Η αγάπη σκοντάφτει
Μένει μόνη και ψάχνει
Στα ρυάκια, στις θάλασσες μπαίνει
Δεν μπορείς, δεν μπορώ να πετώ στο κενό
Και αυτή, σαν μια ζάλη, να φεύγει

Τα λάθη που διαγράψαμε τη νύχτα μας
Τη νύχτα που τα χείλη δεν ψελλίζουν
Ας έρχονταν, ας χάνονταν, μα ας έμενε
Τα λόγια, σαν φωτιά, σε βασανίζουν

Η αγάπη σκοντάφτει
Μένει μόνη και φτιάχνει
Ψευδαισθήσεις και άδικα πλάνα
Δεν μπορείς, δεν μπορώ να μετρώ τον καιρό
Και να μένω τις νύχτες πιο άδεια.

Πέσμου κάτι των θνητών ...

Στην αστείρευτη πηγή
Στο πιο λαγαρό νερό
Στην αγιάτρευτη πληγή
Στον γαλάζιο ωκεανό

Πέσμου, μοναχά, αυτό
που το όριο μπορεί
την υπέρβαση να κάνει
και μετέωρο να βρεθεί

Πέσμου, μοναχά, τρελά
λόγια ασύλληπτα πολλά
που κραυγές των στεναγμών
θα ξοφλήσουν των θεών
Των θεών τα παρελθόν

Στην αμίλητη στιγμή
Στο αδιάβλητο παρόν
Στο παιχνίδι των καιρών
Στην ισχύ των εαυτών

Πέσμου, μοναχά, γιατί
θα ξυπνήσω ένα πρωί
και μια ξένοιαστη εφηβεία
το μηδέν θα τραγουδάει
και, απείρως, θ' αλυχτάει

Πέσμου, ίσως, μόνο αυτό
που δεν είναι φαντασία
μα ούτε και πραγματικό
Μές' τις θάλασσες ελπίζει
και λιμάνι αντικρίζει
Πέσμου κάτι των θνητών ...

